

Sygn. akt I.Ca 156/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2019r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Aneta Ineza Sztukowska
Sędziowie:	SO Mirosław Krzysztof Derda (spr.) SO Joanna Walczuk
Protokolant:	sekr. sądowy Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2019 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko B. (...) z siedzibą w R.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki K. S. od wyroku Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 19 lutego 2019 r. sygn. akt I C 1893/17

I. Oddala apelację.

II. Zasadza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego przed Sądem II instancji.

SSO Aneta Ineza Sztukowska SSO Mirosław Krzysztof Derda SSO Joanna Walczuk

Sygn. akt: I Ca 156/19

UZASADNIENIE

Powódka K. S. wystąpiła z częściowym roszczeniem przeciwko B. (...) z siedzibą w R. o zasądzenie kwoty 10000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 500 zł tytułem odszkodowania, jak również zasądzenie kosztów procesu.

Uzasadniając roszczenie wskazała, iż w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 21 grudnia 2016 r. doznała szeregu obrażeń ciała oraz urazu psychicznego.

Pismem z dnia 18 stycznia 2017 r. powódka zgłosiła szkodę i żądanie zapłaty zadośćuczynienia i odszkodowania. Pozwany, w którego imieniu działa (...) sp. z o.o. w S. decyzją z dnia 14.02.2017 r. przyznał powódce zadośćuczynienie w wysokości 12129 zł oraz odszkodowanie w kwocie 101,10 zł tytułem zwrotu kosztu dojazdu do placówek medycznych

i kwotę 52,67 zł z tytułu opłaconej przez powódkę faktury nr (...). Ubezpieczyciel odmówił jednak powódce refundacji kosztów opieki i prywatnych wizyt lekarskich oraz wypłaty zadośćuczynienia w wyższej kwocie niż przyznana. Powódka odwołała się od tej decyzji, jednak w piśmie z dnia 04.04.2017 r. Ubezpieczyciel podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

Pozwany B. (...) z siedzibą w R. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu.

Argumentując swe stanowisko w sprawie pozwany przyznał, iż co do zasady ponosi względem strony powodowej odpowiedzialność za skutki wypadku z dnia 21.12.2016 r. Wskazał jednak, iż wypłacona powódce przed procesem na etapie likwidacji szkody- kwota zadośćuczynienia w wysokości 12129 zł w pełni rekompensuje doznane przez nią w wyniku wypadku cierpienia, zaś dochodzona obecnie przez powódkę kwota jest zawyżona i doprowadziłaby do znaczącego wzbogacenia powódki. Pozwany zanegował również zasadność domagania się przez powódkę zwrotu kosztów opieki wskazując, iż powódka nie wykazała w żaden sposób okresu za jaki żąda zapłaty odszkodowania z tego tytułu, wysokości stawki za jedną godzinę opieki oraz faktu poniesienia kosztów z tego tytułu. Ponadto pozwany zakwestionował zasadność domagania się przez powódkę zwrotu kosztów prywatnej opieki medycznej oraz kosztów dojazdu do placówek medycyny. Pozwany wskazał, iż na podstawie decyzji z dnia 22.03.2017 r. dokonał refundacji kosztów prywatnej opieki medycznej wynikających z faktur VAT nr (...) w związku z czym roszczenie powódki w tym zakresie jest nieuzasadnione. Zakwestionował roszczenie powódki o zwrot kosztów konsultacji medycznych i wizyt lekarskich dochodzonych na podstawie faktur VAT nr (...), albowiem powódka nie wykazała, że niemożliwym lub utrudnionym było uzyskanie takich konsultacji w ramach powszechnej służby zdrowia. Pozwany zakwestionował też dochodzone przez powódkę odszkodowanie w zakresie kosztów dojazdu do placówek medycznych, albowiem w jego ocenie powódka nie wykazała w jakich dniach miały się odbyć przejazdy oraz ich celowości i zasadności. Pozwany podniósł nadto, że roszczenie powódki w zakresie terminu żądanych odsetek za opóźnienie jest niezasadne, gdyż winno zostać określone co najwyżej od daty wyrokowania, albowiem wydając wyrok Sąd bierze pod uwagę stan faktyczny z daty wyrokowania, czyli stan którego pozwany nie mógł znać w toku postępowania likwidacyjnego.

W toku procesu- po sporządzeniu opinii przez biegłych sądowych – w piśmie procesowym z dnia 10 stycznia 2019 r. powódka rozszerzyła powództwo o kwotę 43190 zł domagając się zasądzenia od pozwanego na jej rzecz tytułem zadośćuczynienia kwoty 50000 zł z odsetkami za opóźnienie od dnia 07 kwietnia 2017 r. oraz tytułem odszkodowania - kwoty w łącznej wysokości 3690 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot: 2200 zł, 570 zł i 420 zł – od dnia 07.04.2017 r. do dnia zapłaty, od kwoty 250 zł od dnia doręczenia pisma z dnia 14.11.2018r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 250 zł – od dnia doręczenia odpisu pisma z dnia 28.11.2018 r. do dnia zapłaty. Uzasadniając powyższe powołała się na sporządzone w sprawie opinie biegłych sądowych.

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2019 r. w sprawie sygn. akt I C 1893/17 Sąd Rejonowy w Suwałkach zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 53440 zł, w tym kwotę: 10000 zł tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 07.04.2017 r. do dnia zapłaty; 40000 zł tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19.01.2017 r. do dnia zapłaty; 570 zł tytułem odszkodowania z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 07.04.2017r. do dnia zapłaty, 420 zł tytułem odszkodowania z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 07.04.2017 r. do dnia zapłaty, 1950 zł tytułem odszkodowania z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19.01.2017 r. do dnia zapłaty, 250 zł tytułem odszkodowania z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19.01.2019 r. do dnia zapłaty, 250 zł tytułem odszkodowania z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19.01.2019 r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i rozstrzygnął o kosztach procesu.

Z ustaleń dokonanych przez ten Sąd wynika, iż w dniu 21 grudnia 2016 r. kierująca pojazdem marki S. o nr rej. (...) nie zachowała należytego odstępstwa między pojazdami i uderzyła w tył samochodu marki V. nr rej. (...) prowadzonego przez K. S.. Sprawczyni kolizji w dacie zdarzenia korzystała z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

W wyniku wypadku z dnia 21.12.2016 r. K. S. doznała urazu tętnicy kręgosłupa lewej, co skutkowało powstaniem tętniaka rzekomego tej tętnicy i powstania zespołu (...) w postaci średniego opadnięcia powieki górnej oka lewego wskutek osłabienia mięśni M. i zwężeniem źrenicy oka lewego wskutek uszkodzenia drogi współczulnej odruchu źrenicznego oraz urazu więzadłowego kręgosłupa szyjnego, urazu okolicy barku i szyi po stronie lewej. W konsekwencji doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 20%, zaś uraz tętnicy wywołał niekorzystne skutki dla jej zdrowia na przyszłość. Następstwa przebytego urazu mogą skutkować upośledzeniem ukrwienia (...), co może wiązać się z ograniczeniem zdolności intelektualnych (zapominanie, występowanie deficytów słownych). Wystąpić także mogą dolegliwości o charakterze somatycznym, takie jak bóle i zawroty głowy, złe samopoczucie, zwiększona drażliwość i nerwowość, zaburzenia koncentracji uwagi. Obecność stentografu w tętnicy podobojczykowej może skutkować niedokrwieniem kończyny górnej lewej skutkującym początkowo drętwieniem kończyny, osłabieniem siły mięśniowej, a w przypadku postępującego niedokrwienia bywa wymagane leczenie operacyjne mające na celu poprawę ukrwienia kończyny. Wykonany u K. S. zabieg implantacji stentografu niesie za sobą możliwości powikłań w postaci upośledzenia jego drożności- co już zostało zdiagnozowane w badaniach, w których stwierdzono zwężenie dystalnego odcinka stentografu i tym samym zwężenie światła tętnicy podobojczykowej lewej o 90% oraz niedrożność tętnicy kręgosłupa lewej. Zmiany morfologiczne powodują upośledzenie przepływu krwi do mózgu oraz do lewej kończyny górnej, które to nieprawidłowości mogą przybrać różne formy kliniczne, co może spowodować konieczność wykonania w przyszłości zabiegu naczyniowego. Z kolei uraz w postaci porażenia nastawności oka lewego i uszkodzenia drogi współczulnej odruchu źrenicznego skutkowało powstaniem trwałego uszczerbku na zdrowiu wynoszącego 15%, przy czym uszkodzenie drogi współczulnej odruchu źrenicznego, które spowodowało trwałe zwężenie źrenicy w lewym oku ma charakter utrwalony. Natomiast w przypadku opadnięcia powieki górnej oka lewego można rozważyć wykonanie zabiegu operacyjnego w celu skorygowania nastawienia powieki. W początkowym okresie od wypadku do dnia 30.12.2016 r. K. S. odczuwała dolegliwości bólowe ze strony barku i ramienia lewego, przez co oszczędzała lewą kończynę górną. W tym czasie wymagała pomocy w niektórych czynnościach codziennych średnio przez 4 godziny dziennie, po wykonanym zabiegu wewnątrznaczyniowym w Klinice (...) w B. wymagała pomocy w czynnościach codziennych przez okres 2 tygodni w ilości 5 godzin dziennie. Z kolei wycięcie tętniaka spowodowało okresowe wyłączenie lewej kończyny górnej z czynności, stąd też wynikała potrzeba pomocy poszkodowanej we wszystkich czynnościach życia codziennego przez okres 1 miesiąca w wymiarze 24 godzin na dobę .

Wypadek komunikacyjny z dnia 21.12.2016 r. miał negatywny wpływ na stan psychiczny i emocjonalny K. S.. Poszkodowana odczuwała lęk i obawy o swoje zdrowie i życie. Obawiało się to obniżonym nastrojem, drażliwością, labilnością emocjonalną. W chwili obecnej nadal obserwuje u siebie nerwowość i obniżony nastrój. Po wypadku K. S. nie korzystała z pomocy psychologa ani psychiatry. Zażywała lek uspokajający o nazwie (...) w ilości 2 opakowań, który poprawiał jej kondycję psychiczną. Kondycja psychiczna powoduje u poszkodowanej dyskomfort, ale nie dezorganizuje codziennego funkcjonowania i nie wymaga interwencji specjalisty.

Po zdarzeniu z dnia 21 grudnia 2016 r. jej życie uległo zmianie. Zgodnie z zaleceniami lekarzy zmuszona była prowadzić oszczędzający tryb życia, a przez okres około 2 tygodni po zabiegu wewnątrznaczyniowym w Klinice (...) w B. z dnia 30.12.2016 r. wymagała pomocy osób trzecich w czynnościach życia codziennego w wymiarze około 5 godzin dziennie. Po kolejnej operacji, która miała miejsce w Szpitalu w W. w marcu 2017 r. K. S. wymagała pomocy ze strony innych osób we wszystkich czynnościach codziennych przez okres 1 miesiąca przez 24 godziny na dobę. Aktualnie K. S. odczuwa zawroty głowy oraz drętwienie lewego barku i lewej ręki. Do końca życia będzie musiała przyjmować leki na rozrzedzenie krwi. Nadal nie może jeździć rowerem, gdyż lekarz neurolog stwierdził, że taka aktywność fizyczna w jej przypadku jest niewskazana.

Szkodę osobową związaną z wypadkiem z dnia 21 grudnia 2016 r. K. S. zgłosiła (...) Sp. z o.o. - pełnomocnikowi łotewskiego towarzystwa (...) z siedzibą w R., który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyznał K. S. kwotę 12129 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwotę 52,67 zł - tytułem zwrotu kosztów leczenia, kwotę 52,67 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów poszkodowanej do placówek medycznych. W marcu 2017r. Ubezpieczyciel przyznał K. S. dodatkowe świadczenie tytułem zwrotu kosztów leczenia w łącznej kwocie 220 zł.

K. S. wymagała opieki osób trzecich w wymiarze 5 godzin na dobę w okresie 2 tygodni od operacji z dnia 30.12.2016 r. oraz w okresie jednego miesiąca od operacji z dnia 21.03.2017 r., którą to opiekę sprawowała jej rodzina (matka i mąż). Koszt tej opieki stanowił łącznie kwotę 1950 zł, przy czym od operacji z dnia 30.12.2016 r. – do dnia 3 stycznia 2017 r. (pobyt w szpitalu) – pacjentka miała zapewnioną całodobową opiekę przez Szpital, zaś od 04.01.2017 r. do 12.01.2017 r. czyli 9 dni w wymiarze 5 godzin na dobę (9x5 = 45 godz.), zaś po operacji z dnia 21.03.2017 r. przez 30 dni w wymiarze 5 godzin na dobę (30 x 5 = 150 godz.) – przy średniej stawce wynoszącej 10 zł za godzinę obowiązującej w miejscu zamieszkania poszkodowanej – łącznie 195 godz. x 10 zł.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo zasługiwało na uwzględnienie w znacznej części.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – zwanej dalej ustawą (...) - Dz.U. nr 124, poz. 1152 ze zm., z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W kontekście powyższej regulacji rozpatrywać należało odpowiedzialność pozwanego w sprawie niniejszej. Żądanie swoje powódka K. S. wywodziła bowiem z faktu, iż doznała uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia na skutek szkody wyrządzonej w związku z ruchem pojazdu mechanicznego kierowanego przez osobę, której pozwany udzielał ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC. Poza sporem pozostawało, iż pozwany – co do zasady – ponosi względem powódki odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 21 grudnia 2016 r., bowiem pozwany w odpowiedzi na pozew przyznał, iż nie kwestionuje swojej legitymacji biernej w niniejszej sprawie w charakterze strony (pозwanego). W tym stanie rzeczy odpowiedzialność ta znajduje swe źródło w art. 436 § 2 kc w zw. z art. 436 § 1 kc i 415 kc.

W związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 21 grudnia 2016 roku, powódka doznała uszkodzeń ciała i rozstroju zdrowia, a zarazem była osobą poszkodowaną.

Zadośćuczynienie za krzywdę w przypadku powódki określić należało – zdaniem Sądu Rejonowego na kwotę 62129 zł, stanowiącą dla powódki K. S. realnie odczuwalną wartość pozwalającą zniwelować cierpienia wywołane wypadkiem, a z drugiej – za kwotę akceptowalną z punktu widzenia poszanowania dobra jakim jest zdrowie ludzkie. Przy czym przy uwzględnieniu faktu, iż przed procesem tytułem zadośćuczynienia wypłacono powódce kwotę 12129 zł, to roszczenie pozwu z w/w tytułu należało uznać za usprawiedliwione w całości, to jest w kwocie 50000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 10000 zł od dnia 07.04.2017 r. do dnia zapłaty, zaś od kwoty 40000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 19.01.2019 r. (tj. od daty doręczenia pełnomocnikowi pozwanego pisma rozszerzającego powództwo) do dnia zapłaty.

Sąd nie podzielił poglądu, iż odsetki od uwzględnionego roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia winny być naliczone dopiero od dnia wyrokowania. Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 14 ustawy (...). Co do zasady jest to termin 30-dniowy, który jedynie w wyjątkowych wypadkach (gdy wyjaśnienie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania (zadośćuczynienia) jest niemożliwe w terminie 30 dni) ulega wydłużeniu (maksymalnie jednak do 90 dni od złożenia zawiadomienia o szkodzie). Pogląd powyższy ma zresztą ugruntowaną już pozycję w orzecznictwie sądów powszechnych, gdzie podkreśla się, że jeżeli powód żąda zapłaty określonej kwoty tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od danego dnia poprzedzającego wyrokowanie, odsetki należą się zgodnie z żądaniem, o ile zostanie wykazane, że dochodzona kwota rzeczywiście należała się powodowi tytułem zadośćuczynienia od wskazanego przez niego dnia.

W zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 40000 zł tytułem zadośćuczynienia, o którą powódka rozszerzyła powództwo w piśmie procesowym z dnia 10 stycznia 2019 r. (data nadania) Sąd uznał, iż winny one być

naliczane dopiero od dnia doręczenia pozwanemu niniejszego pisma. Powódka bowiem dopiero po zapoznaniu się z opiniami biegłych powołanych w sprawie ostatecznie określiła wysokość dochodzonego przez siebie roszczenia z tego tytułu i w tym zakresie rozszerzyła żądanie pozwu.

O odsetkach od kwoty 10000 zł orzeczono z mocy art. 481 kc w zw. z art. 817 kc w zw. z art. 14 Ustawy, a zarazem zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia 07 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty.

Sąd wskazał, iż stosownie do treści art. 444 kc § 1 w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty (...). Koszty wynikłe z uszkodzenia ciała albo wywołania rozstroju zdrowia to m. in.: koszty transportu poszkodowanego z miejsca zdarzenia do szpitala, koszty opieki lekarskiej, koszty dojazdów do placówek medycznych w celu leczenia, koszty opieki i pielęgnacji poszkodowanego, rehabilitacji (w tym także dojazdów na rehabilitację), lekarstw, koszty specjalistycznego żywienia, koszty specjalistycznej odzieży i aparatów ułatwiających funkcjonowanie (okulary, protezy, laska, aparat słuchowy, wózek inwalidzki itp.).

Zatem, roszczenie o zwrot kosztów leczenia, kosztów dojazdu oraz kosztów opieki poniesionych przez K. S. w związku ze zdarzeniem z dnia 21 grudnia 2016 r., należało – co do zasady – uznać za usprawiedliwione.

Jeżeli chodzi o żądanie powódki z tytułu kosztów opieki i pielęgnacji po przebytych operacjach, to w ocenie Sądu nie zasługiwało ono na uwzględnienie w całości, gdyż powódka w okresie rekonwalescencji po pierwszej operacji z dnia 30.12.2016 r. do dnia 3 stycznia 2017 r. przebywała w szpitalu i w tym czasie miała zapewnioną całodobową opiekę ze strony personelu medycznego. Z tych względów roszczenie powódki uzasadnione było w zakresie opieki za okres 39 dni w wymiarze po 5 godzin dziennie, co daje łącznie 195 godzin. Zatem należna powódce kwota odszkodowania z tego tytułu przy przyjęciu stawki za godzinę opieki na kwotę 10 zł winno wynieść 1950 zł.

W pozostałym zakresie podlegało oddaleniu jako nieuzasadnione. W zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwot 40000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz od kwot 250 zł Sąd zasądził je od daty doręczenia pozwanemu odpisu pisma rozszerzającego powództwo tj. od dnia 19.01.2019 r., uznając, iż dopiero po jego doręczeniu roszczenie powódki w tym zakresie zostało przez nią ostatecznie sprecyzowane.

Jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu Sąd wskazał art. 100 zd. 2 kpc w zw. z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

W złożonej apelacji powódka zaskarżyła powyższy wyrok w części:

- 1) w punkcie I. wyroku tiret drugi oraz w pkt II. wyroku - w zakresie ustalenia początkowej daty biegu odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 40000 zł od dnia 19.01.2019 r., w miejsce ustalenia tej daty od dnia 07.04.2017 r.
- 2) w punkcie I. wyroku tiret piąty oraz w pkt II. wyroku - w zakresie oddalającym żądanie o odszkodowanie o kwotę 250 zł (koszty opieki).

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego przez ich błędną wykładnię - art. 481 §1 kc w zw. z art. 817 §1 kc - poprzez przyjęcie początkowej daty biegu odsetek od kwoty 40.000 zł na dzień 19.01.2019 r. (doręczenie pozwanemu odpisu pisma z rozszerzeniem powództwa) podczas, gdy zadośćuczynienie należne było powódce już w dacie 07.04.2017 r., określonej w pozwie i ta data powinna odpowiadać początkowej dacie biegu odsetek dla całej zasądzonej kwoty 50000 zł, gdyż ubezpieczyciel w tej dacie dysponował wiedzą o zakresie uszkodzeń ciała doznanych przez powódkę w wypadku z dnia 21.12.2016 r. oraz o skutkach tego wypadku i zakresie krzywdy powódki,

2) naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię - art. 444 §1 kc - poprzez nieuwzględnienie w pełni zakresu kosztów opieki i błędne przyjęcie, że okresy wskazane przez biegłych i świadków obejmowały pierwszy

pobyt powódki w szpitalu oraz pominięcie okoliczności, iż okresy wskazane przez biegłych przewyższyły swym wymiarem żądanie pozwu, przez co było ono w całości do kwoty 2200 zł usprawiedliwione,

3) naruszenie przepisów prawa procesowego art. 233 kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, prowadzące do przyjęcia, że o początkowej dacie biegu odsetek od kwoty 40000 zł przesądza decyzja powódki o rozszerzeniu powództwa, podczas, gdy wszelkie okoliczności związane z rozmiarem krzywdy powódki znane były pozwanemu już w dacie 07.04.2017 r.,

4) naruszenie przepisów prawa procesowego art. 233 kpc w zw. z art. 278 §1 kpc, art. 258 kpc, art. 232 kpc - poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, prowadzące do odmówienia powódce przyznania kosztów opieki w wysokości 2200 zł pomimo potwierdzenia przez biegłych i świadków, że powódka wymagała opieki w rozmiarze co najmniej 44 dni (a nawet wyższym niż żądanie pozwu).

W oparciu o powyższe zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku:

1) w punkcie I. tiret drugi - poprzez ustalenie początkowej daty biegu odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 40000 zł tytułem zadośćuczynienia od dnia 07.04.2017 r. do dnia zapłaty,

2) w punkcie I. tiret piąty - poprzez podwyższenie zasądzonej kwoty 1950 zł do kwoty 2200 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19.01.2019 r. do dnia zapłaty,

3) zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu za instancję odwoławczą, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja była niezasadna w całości.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji, czyniąc je również podstawą własnego rozstrzygnięcia. Wbrew bowiem stanowisku apelującej, Sąd Rejonowy niewadliwie przeprowadził postępowanie dowodowe, prawidłowo ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i na tej podstawie dokonał poprawnych ustaleń faktycznych. Na aprobatę zasługuje także ocena prawna zasadności żądania wnioskodawców, którą w całości aprobuje Sąd Okręgowy.

Co do zasady rację ma skarżąca, iż nie można usprawiedliwiać opóźnienia w zapłacie zadośćuczynienia przez zobowiązanego, w sytuacji gdy jego wysokość, ze względu na występujące typowe okoliczności nie budzi większych wątpliwości, w świetle ukształtowanej praktyki orzeczniczej w podobnych sprawach. Godziłoby to w istotę roszczenia odsetkowego, które w aktualnej sytuacji gospodarczej pełni przede wszystkim funkcję zryczałtowanego wynagrodzenia dla wierzyciela za korzystanie z należnych mu środków pieniężnych, a także ma motywować dłużnika do jak najszybszego spełnienia świadczenia- por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 18 października 2018 r. IV CSK 348/17.

Pamiętać jednak należy, iż nie bez znaczenia na możliwość zasądzenia odsetek pozostaje sposób zgłoszenia szkody. W uzasadnieniu powyższego orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał (z odwołaniem się do wcześniejszej linii orzeczniczej), iż samo zgłoszenie szkody ubezpieczycielowi nie jest wystarczające, dłużnik musi bowiem wiedzieć nie tylko o obowiązku świadczenia na rzecz wierzyciela, ale musi znać wysokość świadczenia, które ma spełnić (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2010 r., III CKN 308/09, i z dnia 6 lipca 1999 r., III CKN 315/98, OSNC 2000, nr 3, poz. 31).

Sąd Rejonowy prawidłowo zatem analizował dokumentację akt szkody, w celu ustalenia czy powódka wskazała konkretne kwoty, których zapłaty się domagała i w konsekwencji w jakiej dacie i w jakim zakresie roszczenie o zadośćuczynienie stało się wymagalne.

Powódka nie zaprzeczała, iż kwotowo określiła żądanie w zakresie zadośćuczynienia co do kwoty 40000 zł dopiero w toku procesu, w dacie którą prawidłowo w uzasadnieniu orzeczenia przytoczył Sąd Rejonowy. Trafnie zatem przyjął Sąd I instancji, iż roszczenie stało się wymagalne (w tej części) z chwilą doręczenia pisma rozszerzającego powództwo pozwanemu.

Nietrafny był też zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, prowadzące do odmówienia powódce przyznania kosztów opieki w wysokości 250 zł.

Sąd Rejonowy czynił ustalenia głównie na podstawie opinii biegłych sądowych, którzy wyraźnie wskazali przez jaki okres czasu powódka wymagała pomocy osób trzecich. Wbrew twierdzeniom powódki z opinii tych wcale nie płynie wniosek, iż okres ten należy liczyć od dnia opuszczenia szpitala przez powódkę. Sąd I instancji prawidłowo zatem przyjął, że w okresie pobytu w placówkach medycznych powódka miała zapewnioną bezpłatną pomoc, zatem świadczenie w tym zakresie jej nie przysługuje.

Z powyższych względów apelację jako niezasadną oddalono na podstawie przepisu art. 385 kpc.

O kosztach procesu przed Sądem II instancji orzeczono na podstawie przepisu art. 98 kpc.

SSO Mirosław Krzysztof Derda SSO Aneta Ineza Sztukowska SSO Joanna Walczuk